

Arrest

nr. 55 391 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VERHELPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoeker als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

In 1992 bent u gehuwd met G.(...) K.(...) (O.V. nr. 6.408.393).

U vocht in de eerste Tsjetsjeense oorlog in de brigade van een neef van Dudayev.

In de periode 1997-1999 was u de chauffeur en lijfwacht van uw oom, G.(...) G.(...), die toen parlamentslid was van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië. Later werkte hij echter samen met de Russen.

In de tweede Tsjetsjeense oorlog hebt u niet meer actief deelgenomen aan de gevechten.

De twee broers van uw echtgenote, M.(...) en S.(...), waren lid van een rebellengroepering. Ze verbleven vaak bij jullie. In maart 2003 werd M.(...) aangehouden bij een controlepost en sindsdien is hij

spoorloos verdwenen. Samen met de andere broer, S.(...), probeerde u hem terug te vinden. Sinds 2004 kreeg u daarbij hulp van een FSB-agent die onderzocht of M.(...) niet ergens in een of andere gevangenis zat. Jullie vonden hem echter niet terug.

In juli 2007 werd S.(...) vermoord in Ingoesjetïë.

Eind september 2008 kwamen Wahabieten bij u langs die op zoek waren naar uw oom, G.(...) G.(...), omdat ze hem als een verrader van het Tsjetsjeense volk beschouwden. U hebt uw oom niet meer gezien sinds 2004 of 2005 en u wist ook niet waar hij zich bevond. De Wahabieten zetten u onder druk om hem terug te vinden en kwamen u regelmatig opzoeken.

Op 20 november 2008 werd u thuis gearresteerd door leden van ordediensten. Ze namen u mee naar een onbekende plaats waar u werd ondervraagd en mishandeld. Deze personen wilden van u weten waar de wapens waren die de broers van uw echtgenote bij u zouden achtergelaten hebben. U beloofde hen geld en na twee weken werd u vrijgelaten. Ze zeiden dat ze na drie maanden zouden langskomen om het geld op te halen.

U keerde terug naar huis, maar dezelfde avond nog vertrok u. Gedurende enkele maanden verbleef u op verschillende plaatsen bij familieleden en kennissen. U belde wel dagelijks met uw echtgenote. Zo vernam u dat zowel leden van ordediensten als Wahabieten nog een aantal keren bij haar zijn langsgekomen op zoek naar u.

U besloot het land te verlaten. Op 20 maart 2009 vertrok u samen met uw echtgenote en uw twee kinderen met een bestelwagen naar Brest, Wit-Rusland. Vervolgens reisden jullie verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen verder. Onderweg zijn jullie dan nog ergens overgestapt in een personenwagen waarmee jullie naar België reden.

U kwam op 24 maart 2009 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma, een internetartikel betreffende de verdwijning van de broer van uw echtgenote, en een internetartikel met betrekking tot uw oom G.(...) G.(...).

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u gezocht werd door de ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de rebellenactiviteiten van de twee broers van uw echtgenote. Daarnaast stelde u ook bedreigd te zijn door Wahabieten die op zoek waren naar uw oom, G.(...) G.(...), een voormalig parlements lid van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië die later overgelopen is naar de Russen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs hebt voorgelegd ter staving van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U legde weliswaar een internetartikel voor aangaande de verdwijning van een zekere A.(...) M.(...).

Afgezien van het feit dat een internetartikel geen officieel document is en bijgevolg geen bewijs vormt van de feiten die erin vermeld worden, blijkt uit dit document nergens dat u persoonlijk geïnterviewd werd door de autoriteiten omwille van uw banden met deze persoon.

U legde bovendien geen enkel document voor dat aantoonde dat er enige familieband zou bestaan tussen u en deze vermiste persoon.

In verband hiermee kan worden opgemerkt dat uw echtgenote verklaarde dat jullie na de verdwijning van haar broer M.(...) contact hebben opgenomen met verschillende mensenrechtenorganisaties en

zelfs brieven geschreven hebben. Iemand van een dergelijke organisatie zou voor jullie klacht hebben ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van G.(...) K.(...), d.d. 26/08/2009, p. 3-4). U kon hiervan echter geen enkel document voorleggen, wat weinig aannemelijk te noemen is.

Het andere door u voorgelegde internetartikel bevat louter algemene informatie aangaande G.(...) G.(...), voormalig parlamentslid van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië die later samengewerkt heeft met de Russen. Uit dit document blijkt evenmin dat u omwille van de activiteiten van uw oom problemen zou hebben met Wahabieten.

Bovendien hebt u ook geen enkele poging ondernomen om zich te informeren aangaande de verdere evolutie van uw vervolgingsproblemen.

Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat het u eigenlijk niet interesseert om enige informatie met betrekking tot uw problemen of uw situatie in uw land van herkomst te bekomen.

Zo bleek u niet te weten of u al dan niet officieel gezocht wordt door de autoriteiten in uw land van herkomst. U ging er gewoon van uit dat er wel een opsporingsbericht zou volgen indien de zaak tegen u officieel was en anders zou de zaak gewoon uitdoven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/08/2009, p. 2).

Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet evenwel afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten tegenstrijdig bleken te zijn met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw echtgenote. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat er op 20 november 2008 enkele mannen uw huis binnenvielen die u meenamen naar een onbekende plaats. U beweerde dat deze personen gemaskerd waren en uniformen zonder kentekens droegen, maar u was er wel zeker van dat ze tot de ordediensten behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/08/2009, p. 2-3). In de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken noemde u hen Kadyrovtsi (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, p. 2).

Uw echtgenote stelde in strijd met uw verklaringen echter dat de personen die u op 20 november 2008 ontvoerd hebben Wahabieten waren. Ze verklaarde zelfs dat ze op grond van hun uiterlijk wist dat het Wahabieten waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van G.(...) K.(...), d.d. 26/08/2009, p. 5). Toen uw echtgenote vervolgens geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde ze haar verklaringen en beweerde ze dat het mogelijk is dat u toen niet door Wahabieten, maar door Kadyrovtsi werd gearresteerd. Ze legde uit dat er voor haar eigenlijk geen verschil is tussen Wahabieten en Kadyrovtsi, en dat ze niet wist of u ook problemen had met de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van G.(...) K.(...), d.d. 26/08/2009, p. 7).

U beweerde tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal eveneens dat uw echtgenote waarschijnlijk verkeerdelijk dacht dat het Wahabieten waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/08/2009, p. 6).

Deze uitleg biedt echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Aangezien u en uw echtgenote zich voor jullie asielaanvraag baseren op dezelfde motieven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u over deze vervolgingsfeiten gesproken heeft met uw echtgenote. Met betrekking tot de geheugenproblemen die uw echtgenote aanhaalde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van G.(...) K.(...), d.d. 26/08/2009, p. 6) kan worden opgemerkt dat de door haar voorgelegde medische attesten opgesteld door een arts van Fedasil weliswaar aantonen dat ze psychologische problemen heeft, maar dat uit deze documenten nergens blijkt dat ze zich hierdoor bepaalde zaken met betrekking tot haar asielrelaas niet meer zou kunnen herinneren. Bijgevolg kan ze niet aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid hieraan te wijten zou zijn.

Uw opeenvolgende verklaringen bevatten ook nog enkele tegenstrijdigheden en incoherenties waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

In uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw problemen met de Wahabieten begonnen zijn eind september 2007. U stelde namelijk dat ze u na de moord op S.(...), in juli 2007, de eerste keer hebben opgezocht om te vragen waar uw oom was. Daarna hebben ze nog enkele keren via een tussenpersoon contact met u opgenomen. Rond 15 december 2008 hebben ze uw echtgenote opgezocht en bedreigd. U verklaarde duidelijk dat dit de enige keer was dat Wahabieten tijdens uw afwezigheid bij uw echtgenote zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 7-8, 10, 12). In uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat uw problemen met de Wahabieten pas in september 2008 zijn begonnen.

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, stelde u gewoon dat u zich de eerste keer vergist had.

U verklaarde voorts dat de Wahabieten u daarna opnieuw gecontacteerd hebben in de lente. Toen de interviewer u er vervolgens op wees dat u in de lente van 2009 toch het land verlaten had, wijzigde u gewoon uw verklaringen en beweerde u dat het dan in de herfst moet geweest zijn. Dergelijke verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

U beweerde voorts dat de Wahabieten uw echtgenote pas hebben opgezocht in februari 2009.

Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wijzigde u uw verklaringen en stelde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat er tijdens de periode van december 2008 tot eind februari 2009 verschillende keren personen bij uw echtgenote zijn langsgekomen die zich niet voorgesteld hebben. Bijgevolg kon u niet zeggen wanneer precies de Wahabieten naar uw echtgenote gekomen zijn.

U beweerde verder opnieuw in strijd met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor, dat er na uw vertrek in totaal zeker drie keer personen bij uw echtgenote zijn langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/08/2009, p. 4-5).

Dergelijke tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België.

U verklaarde dat u samen met uw echtgenote en kinderen verborgen in de laadruimte van een bestelwagen vanuit Samashki vertrokken bent naar Brest, Wit-Rusland. Wat dit traject van uw reis betreft, wist u niet eens langs welke landen of plaatsen u gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 4). Vanuit Wit-Rusland hebben jullie de reis verdergezet verborgen in de laadruimte van een grote vrachtwagen. Op een bepaald moment stopte die vrachtwagen ergens en zijn jullie in een personenwagen overgestapt waarmee jullie naar België gereden zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 5-6). Wat het vervolg van uw reis betreft, wist u niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen noch langs welke landen of plaatsen u verder gereisd bent naar België. U kon evenmin zeggen langs welke wegen u gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 6). U verklaarde weliswaar dat u bijna de hele reis in de laadruimtes van een bestelwagen en van een vrachtwagen hebt doorgebracht en dat u onderweg slechts één keer 's nachts ergens buiten bewoond gebied langs de weg bent uitgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 5).

Toch is uit uw verklaringen gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo kon u niet preciseren waar in Wit-Rusland u ergens in de grote vrachtwagen gestapt bent. U beweerde enkel dat het op een parking was. U was niet zeker of het in Brest zelf was of ergens anders. Met betrekking tot de vrachtwagen kon u behalve de kleur en het feit dat de lading uit grote dozen bestond geen andere kenmerken opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 5). Behalve dat het vlakbij een Mac Donalds was, kon u ook niet zeggen waar jullie ergens in de personenwagen zijn overgestapt.

Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is echter weinig geloofwaardig, te meer daar u verklaarde als chauffeur te hebben gewerkt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p.2 en 3). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van de reis.

De vaststelling van het ongeloofwaardig karakter van uw reisweg is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, daar noch u noch uw echtgenote de Belgische asielinstanties enig origineel identiteitsdocument konden voorleggen. U stelde dat jullie interne paspoorten werden afgenomen door de ordediensten bij uw arrestatie op 20 november 2009 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2009, p. 3).

Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende uw vervolgingsfeiten in bovenstaande argumentatie kan hier echter maar weinig geloof aan gehecht worden.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat er door het ontbreken van jullie interne paspoorten geen uitsluitel kan gegeven worden over waar u binnen de Russische Federatie uw laatste registratieadres heeft gehad, waar u in de periode voor uw vertrek naar België verbleven heeft (zo blijkt uit de geboorteakte van uw jongste kind dat hij in december 2004 in het dorp Tsjurmanskoje in de provincie (oblast) Sverdlovsk werd geboren en dat deze akte u in januari 2005 in de provincie Sverdlovsk

werd uitgereikt), en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven. U bracht de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel ander document aan waaruit zou blijken dat u in de periode vóór uw verklaarde vertrek uit uw land in Tsjetsjenië zou hebben verbleven.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, G.(...) K.(...) (O.V. 6.408.393), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde motieven als u, door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. “

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 oktober 2010 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker poogt onder verwijzing naar de inhoud van de voormelde artikelen aan te tonen dat de commissaris-generaal artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 heeft overtreden door te besluiten dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie bestond.

Verzoeker laat gelden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas voornamelijk te wijten zijn aan het feit dat hij het moeilijk had om zich de correcte jaartallen te herinneren. Hij voegt er aan toe dat hij zich bij het verhoor concentreerde op de inhoud van de gebeurtenissen en hij er zich niet van bewust was dat de commissaris-generaal ook belang zou hechten aan de correctheid van de data.

Verzoeker stelt dat de data zoals weergegeven in het tweede verhoor de juiste zijn.

De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote wijt verzoeker aan de ernstige psychologische problemen van zijn echtgenote ten gevolge van de psychologische druk die zij heeft doorstaan gedurende de ontvoering en daardoor zware moeilijkheden heeft met het plaatsten van gebeurtenissen op een tijdslijn. Hij verklaart dat zijn echtgenote tot op de dag van vandaag intensieve psychologische begeleiding geniet. Verzoeker laat gelden dat hij echt niet weet via welk land hij de Europese Unie is binnengekomen, noch langs welke landen of plaatsen hij naar België is gekomen. Hij verklaart dat hij bijna de hele reisweg verborgen heeft doorgebracht in de laadruimte van een vrachtwagen en een bestelwagen. Hij verklaart slechts eenmaal s' nachts te zijn uitgestapt buiten bewoond gebied en de overstap naar de vrachtwagen gebeurde op de parking. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk van hem kan eisen dat hij zich kan oriënteren op basis van dergelijke korte en vage indrukken.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal stelt dat niettegenstaande de gevechtshandelingen in Tsjetsjenië sterk zijn afgenomen qua omvang en intensiteiten, hij zelf toegeeft dat er in Tsjetsjenië nog steeds verschillende problemen zijn op het vlak van

mensenrechtenschendingen. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zelf relativeert wanneer zij stelt dat deze schendingen variëren van ontvoeringen tot foltering, afpersing, illegale arrestaties, enz..

Verzoeker wijst er nog op dat uit diverse rapporten blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds erg onstabiel is en hij beroept zich op een rapport, opgesteld in opdracht van Fedasil, op rapporten van "Artsen Zonder Grenzen" en op een rapport van de Britse Grensautoriteiten.

Verzoeker stelt aldus dat hij vreest te zullen worden vervolgd en aangetast te worden in zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zonder dat hij op enige bescherming zal kunnen.

Verzoeker besluit dat hij aan de voorwaarden zoals bepaald in het artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, voldoet en dat de motieven in de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker vraagt dan ook hem als vluchteling te willen erkennen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook de schending aan van het artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het oordeel van de commissaris-generaal dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar de commissaris-generaal stelt dat "*de gevechtshandelingen voornamelijk geconcentreerd zijn in de zuidelijke regio's en minder frequent voorkomen*"(sic)(zie het verzoekschrift, p. 7) en "*het voornamelijk gevechtssituaties betreft waarbij de ordediensten betrokken zijn*", stelt verzoeker dat gelet op zijn tumultueuze verleden als dat van zijn familieleden met de ordediensten, bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij geen ernstige schade zal lijden. Verzoeker merkt op dat het feit dat wanneer er sprake is van een vermindering van de gevechtshandelingen dit juist wijst op het relatief karakter van de "stabiliteit" van de regio vermits er sprake is van een "vermindering" van de gevechtshandelingen wat op zich reeds een illusie is. Hij benadrukt dat het rapport, opgesteld door Fedasil, zelfs een toename is van het aantal mensenrechtenschendingen vermeldt.

Verzoeker vraagt aan om de bestreden beslissing te willen vernietigen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen

2.5. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij zich niet bewust was van het feit dat de commissaris-generaal een zodanig belang zou hechten aan de correctheid van de data, blijkt uit de bestreden beslissing dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker niet terug te brengen is tot het weergeven van foute jaartallen; de tegenstrijdigheden zijn niet beperkt tot het noemen van het juiste jaartal.

De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben daarenboven geen betrekking op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Bovendien gaat het in casu niet om onnauwkeurige verklaringen, maar wel degelijk om duidelijke tegenstrijdigheden, zodat verzoeker zich niet kan verschuilen achter het feit dat hij zich er niet van bewust was dat hij correcte data diende te vermelden. Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De ongeloofwaardigheid blijkt eveneens uit de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijs heeft neergelegd ter staving van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, daar waar werd verklaard dat na de verdwijning van de de broer van zijn vrouw van verzoeker contact werd opgenomen met verschillende mensenrechtenorganisaties en dat er zelfs klacht werd ingediend zijn bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Verzoeker legde bovendien geen enkel document voor dat aantoonde dat er enige familieband zou bestaan tussen hem en Magomed Avtorchanov.

Herhaald wordt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingsstukken worden aangebracht (R.v.St., nr. 126.529, 17 december 2003). Verzoeker is er niet in geslaagd om een begin van bewijs aan te voeren van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, wat zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om zich te informeren aangaande de verdere evolutie van zijn vervolgingsproblemen. Uit zijn verklaringen blijkt dat het hem eigenlijk niet interesseert om enige informatie met betrekking tot zijn problemen of zijn situatie in zijn land van herkomst te verkrijgen. Verzoeker bleek niet te weten of hij al dan niet officieel gezocht wordt door de autoriteiten in zijn land van herkomst; hij ging er gewoon van uit dat er wel een opsporingsbericht zou volgen indien de zaak tegen hem officieel was en anders zou de zaak gewoon uitdoven.

Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te verkrijgen, aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat er niet alleen tegenstrijdigheden vastgesteld werden in de verklaringen van verzoeker maar ook tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote.

Waar verzoeker deze wijt aan psychologische problemen van zijn vrouw, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de voorgelegde medische attesten weliswaar aantonen dat zijn vrouw psychologische problemen heeft, maar dat uit deze documenten nergens blijkt dat zij zich hierdoor bepaalde zaken met betrekking tot haar asielrelaas niet meer zou kunnen herinneren. Elke asielzoeker staat in zekere mate onder psychische druk. De aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate

ingrijpend en fundamenteel dat de echtgenote van verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Verzoeker legde ter terechtzitting nog een stuk neer "Suivi psychologique", gedateerd 23 september 2010, aangaande zijn echtgenote. Dit stuk verwijst naar de moeilijkheden zoals de vrouw van verzoekster die heeft verteld en die haar sterk hebben aangegrepen, maar biedt geen uitleg voor de tegenstrijdigheden in de verklaringen.

Het louter bevestigen dat één versie van de feiten de juiste is, heft het bestaan van de tegenstrijdigheden bovendien niet op.

Op de uitleg van verzoeker dat hij bijna de hele reisweg verborgen in de laadruimtes van een bestelwagen en een vrachtwagen doorbracht, dat hij slechts één keer uitstapte 's nachts en buiten bewoond gebied, en dat de overstap naar de vrachtwagen gebeurde op een parking, en dat men, bezwaarlijk van hem kan eisen dat hij zich kan oriënteren op basis van dergelijke korte en onduidelijke indrukken, antwoordt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen. Van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is gezien hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoekers onwetendheid over het traject en de organisatie van de reis, er op kan wijzen dat verzoeker reisdocumenten verborgen houdt en dat hier des te zwaarder aan moet worden getild nu verzoeker geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt.

Op de opmerking van verzoeker onder verwijzing naar een aantal rapporten over de toestand in Tsjetsjenië, dat de commissaris-generaal toegeeft dat er in Tsjetsjenië nog steeds verschillende problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen en dat deze schendingen variëren van ontvoeringen tot folteringen, afpersing, illegale arrestaties,..., antwoordt verweerder terecht dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat er in Tsjetsjenië nog mensenrechtenschendingen worden begaan; integendeel de commissaris-generaal erkent dit maar geeft ook aan dat deze schendingen in de meeste gevallen worden begaan door Tsjetsjenen zelf. Dit gegeven vindt steun in de informatie vervat in het administratief dossier, meer bepaald het CEDOCA-antwoorddocument getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 15 maart 2010. Gelet op dit gegeven, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië van verzoekers op zich niet volstaan om van hen de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in casu dan ook noodzakelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar een aantal algemene mensenrechtenrapporten, merkt verweerder terecht op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in acht genomen de motieven van de bestreden beslissing in gebreke blijft.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

2.6. Wat betreft de vraag om subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, voert verzoeker aan dat gelet op het tumultueuze verleden van hem, zijn vrouw en hun familieleden met de ordediensten, bezwaarlijk kan worden gesteld dat ze geen ernstige schade zullen lijden.

Er wordt op gewezen dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet betreft, wordt vastgesteld dat de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten dateren van 14 november 2008 en vroeger.

De informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund is echter gebaseerd op meer recente en objectieve informatie -het rapport is gedateerd 15 maart 2010-. Daaruit blijkt dat -ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen- de situatie thans niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal zich gesteund heeft op foutieve informatie of die tot een andere conclusie kunnen leiden.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE